

třetí sobě vědomost kapitálův na takových reálnostech knihami gruntovními pojistěných, a na základě těchto pomůcek mají dle §. 17. řečeného patentu a §. 27. toho ponaučení postupovati dále.

2. I prominutí daně za příčinou škod živly přírodními způsobených má se dle předpisův o tom zvláště vyslych vztahovati i na příplatek třetiny daně gruntovní a domové.

3. Na otázku, v které třídě důchody, které pronajatel dobývá pronajatím (propachtováním) nějakého závodu (podniknutí) dani výdělkové podrobeného, mají dani býti podrobeny, odpověděno zřetelným ustanovením §. 4. patentu ode dne 29. října r. 1849. V takové příhodě vyskytají se dvojnásobné důchody ze závodu dani výdělkové podrobeného. První požívá pronajatel; jestli on sám zapravuje daň výdělkovou, neb jestli nájemce (pachtýř) smlouvou se zavázal ku placení jí, jest při tom jednostejné, an placení daně výdělkové od nájemce na místě pronajatele co do podstaty ničím jiným není, než zvýšením nájemného (činže pachtovní).

Nájemné čili činže pachtovní jest na každý způsob důchodem ze závodu dani výdělkové podrobeného, který náleží do třídy první. Druhý z téhož podniknutí pocházející důchod jest ten, který nájemce závodu dani výdělkové podrobeného po zapravení nájemného nabývá pro sebe jako zisk. I tento důchod náleží dle výslovného nařízení §. 4., číslo 2., do třídy první.

Dle toho se má též zacházeti s pronajatými, bývalým vrchnostem patřícími pivováry, gořelnami (krčmami gořalečnými), draslárnami (flusárnami) i palírny.

4. V těch příhodách, když některá soukromá osoba dostává dávky hornické z cizích bání čili kopalni, děli se vlastník kopalny s tím, který má právo na dávky hornické o důchody z provozování průmyslu hornického. Poněvadž důchody jakékoliv tím, že rozděleny jsou mezi dvě neb více osob, nemění vlastnost a povahu svou, nemůže to tedy podléhati nijaké pochybnosti, že důchody, které v takové příhodě dostává kdo v desátku horním zahrnuty jsou ve třídě první.

5. Požitky v naturáliích, které připadají do II. neb III. třídy daně důchodové, mají se, pokud není stálých cen odkupních (reliučních), uvažovati dle celoroční průměrné ceny trhové od roku 1849, která má praktickou platnost v tom místě, kde přebývá ten, jenž má právo k takovým požitkům.

6. Povinnost, platiti daň s důchodův, má sice základ svůj v patentě ode dne 29. října r. 1849 a podle přísného vykonávání §. 30. měly by po výměru